

Sygnatura akt II AKa 109/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesław Pędziwiatr

Sędziowie: SA Jerzy Skorupka / spr./

SA Artur Tomaszewski

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale Wiesława Bilskiego prokuratora Prokuratury (...)

po rozpoznaniu 26 października 2022 r.

sprawy T. W.

oskarżonego z art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

P. K.

oskarżonego o czyn z art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 310 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych oraz prokuratora co do osk. P. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z 8 grudnia 2021 r. sygn. akt III K 111/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do T. W. w ten sposób, że:

1) z opisu czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie II części rozstrzygającej eliminuje słowa „znacznej ilości”, a z podstawy skazania i podstawy wymiaru kary przepisy art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i przyjmuje za podstawę skazania przepis art. 63 ust. 1 i art. 53 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 KK i art. 64 § 1 KK a za podstawę wymiaru kary przepis art. 53 ust. 1 wymienionej ustawy w zw. z art. 11 § 3 KK, obniżając wymierzoną karę pozbawienia wolności do 10 (dziesięciu) miesięcy, a karę grzywny do 40 stawek dziennych po 10 zł każda, stwierdzając, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności wymierzona temu oskarżonemu w punkcie V części rozstrzygającej oraz orzeczenie o zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania z punktu IX części rozstrzygającej;

2) karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu w punkcie III części rozstrzygającej za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii obniża do miesiąca;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do T. W. i P. K. utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85§1 KK i art. 86§1 KK łączy oskarżonemu T. W. kary pozbawienia wolności orzeczone w niniejszym wyroku oraz w punkcie I części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku i wymierza mu karę łączną roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 29 czerwca 2021 r., godz. 6,45 do 11 sierpnia 2021 r., godz. 6,45 oraz od 31 sierpnia 2021 r., godz. 6,45 do 8 grudnia 2021 r.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. N. i adw. J. T. po 1476 zł, w tym należny podatek od towaru i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym T. W. oraz P. K. w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonych T. W. i P. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 8.12.2021 r., III K 111/21:

1. oskarżonych E. J., T. W. i P. K. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie I części wstępnej i za to na podstawie art. 310§2 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył oskarżonej E. J. karę 1 roku pozbawienia wolności, oskarżonemu T. W. karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności a oskarżonemu P. K. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego T. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej z tym ustaleniem, że wytworzył on środek odurzający w postaci marihuany o wadze nie mniejszej niż 81,83 grama i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11.§3 kk i art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł;

3. oskarżonego T. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

4. oskarżonego P. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk połączył oskarżonemu T. W. kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I, II i III i wymierzył mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz połączył oskarżonemu P. K. kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I i IV i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł solidarnie od oskarżonych E. J., T. W. i P. K. obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej A. J. –agentki sklepu (...) w Z., (...) w kwocie 500 (pięćset) złotych;

7. na podstawie art. 70 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych ujętych w wykazie na karcie 451 akt pod lp.1-3;

8. na podstawie art. 316 §1 kk orzekł przepadek sfalszowanego banknotu o nominale 500 zł zabezpieczonego jako dowód w sprawie;

9. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy ich tymczasowego aresztowania:

- E. J. od 17.06.2021 r. godz.6.45 do 14.10.2021r. godz.15.15;

-T. W. od 29.06.2021 r. godz. 6.45 do 11.08.2021 r. godz. 6.45 i od 31.08.2021 r. godz. 6.45 do 8.12.2021 r.

-P. K. od 28.06.2021r godz.6.50 do 8.12.2021r

10. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów J. K., M. J. i A. N. kwoty po 2040 zł plus 23% vat tytułem nieopłaconej obrony z urzędu;

11. na podstawie art. 624 kpk zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Wyrok zaskarżył oskarżyciel publiczny w części dotyczącej orzeczenie o karze na niekorzyść P. K. zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec niego kar jednostkowych oraz kary łącznej w stosunku do niedostatecznie uwzględnionego wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, stopnia zawinienia, a także okoliczności obciążających oskarżonego, jak popełnienie w krótkim czasie przestępstw podobnych i działanie w warunkach recydywy.

We wniosku odwoławczym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie P. K. za przypisane mu czyny po 2 lata pozbawienia wolności oraz wymierzenie kały łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok zaskarżył obrońca z urzędu T. W. adw. A. N. zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 KPK przez dowolną ocenę dowodów wyrażającą się w:

1. odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego co do świadomości wprowadzenia do obiegu fałszywego banknotu 500 zł,

2. odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom E. J. co do tego, że wprowadzenie do obiegu fałszywego banknotu 500 zł odbyło się bez udziału T. W., który nie wiedział o planie ww. oskarżonej,

3. odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego co do tego, że nie uprawiał konopi i nie wytwarzał z nich marihuany, a jedynie posiadał 81,33 gramów marihuany, a wyjaśnienia, w których przyznał się do winy złożył chroniąc osobę, od której otrzymał te narkotyki,

II. obrazę prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, przez błędne uznanie, że 81,33 gramów marihuany stanowi znaczną ilość środka odurzającego, gdy według biegłego z Instytutu Ekspertyz Sądowych stężenie (...) w badanym materiale było tak niskie, że wynosiło 0,61%, co odpowiada 2,63 gramów konopi o zawartości 19% (...), co daje 2,6 porcji handlowej narkotyku,

III. rażąco surowość wymierzonej oskarżonemu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn przypisany mu w punkcie III części rozstrzygającej,

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że tylko surowa kara łączna może spełnić w stosunku do oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze, co skutkowało niezastosowaniem zasady absorpcji przy wymiarze tej kary.

We wniosku odwoławczym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od czynu przypisanego mu w punkcie I oraz przez wymierzenie za drugi czyn kary grzywny w wymiarze 10 stawek dziennych po 10 zł każda, ewentualnie przez ustalenie, że oskarżony wytworzył na własny rachunek 2 porcje marihuany i wymierzenie mu za to kary grzywny w wymiarze 10 stawek dziennych po 10 zł każda, ewentualnie przez

wymierzenie mu za ten czyn kary roku pozbawienia wolności przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, przez wymierzenie kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, ewentualnie przez uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Wyrok zaskarżyła także obrończyni P. K. adw. J. T. zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 KPK przez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego w zakresie obu przypisanych mu czynów, dowolne uznanie za wiarygodne wyjaśnień E. J. i zeznań M. P.,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść przez uznanie, że tylko kara łączna 2 lat pozbawienia wolności może spełnić w stosunku do oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze, co skutkowało niezastosowaniem zasady absorpcji przy wymiarze tej kary.

We wniosku odwoławczym skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów bądź przez wymierzenie łagodniejszej kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył co następuje. Niezasadne są apelacje oskarżyciela publicznego oraz obrońcy P. K., gdyż sąd pierwszej instancji nie popełnił błędów wskazanych w tych skargach, wymierzając temu oskarżonemu kary jednostkowe i karę łączną stosownie do właściwych dyrektyw ustawowego i sądowego wymiaru kar. Natomiast częściowo zasadna jest skarga obrońcy T. W..

W wymienionej apelacji zasadnie podnosi się, że w realiach sprawy, niezasadne jest ustalenie sądu pierwszej instancji, że u oskarżonego znaleziono znaczną ilość marihuany. Przypomnieć należy, że w czasie pierwszego przesłuchania w dniu 18.06.2021 r. T. W. przyznał się do tego, że znalezione u niego narkotyki pochodziły z własnej hodowli, którą prowadził w lesie w J.. Miał trzy sadzonki kupione w Internecie. Zasadził je, zebrał plon i wysuszył. Narkotyki posiadał na własne potrzeby. Towar był dobrej jakości.

Z opinii Instytutu (...) w P. (k. 270-275) wynika, że w znalezionym u T. W. suszu roślinnym wartość (...) wynosi 0,61% w przeliczeniu na suchą masę, a biorąc rzeczywistą wagę zabezpieczonej substancji może ona stanowić 80 porcji handlowych o wadze 1 grama środka odurzającego.

Zważyć zatem należy, że rozbieżności interpretacyjne dotyczące znaczenia zwrotu „znaczna ilość” pojawiły się już na gruncie ustawy o zapobieganiu narkomanii z dnia 31.01.1985 r., Dz. U. Nr 4, poz. 15 ze zm. Podnoszono wówczas, że określenie to odnosi się do czegoś fizycznie wymiernego, co daje się wyrazić miernikiem ilościowym (np. liczbą opakowań, sztuk) lub wagowym (np. jednostkami masy), a zatem do cech ilościowych przedmiotu czynności wykonawczej danego typu czynu zabronionego. Wskazywano, że termin „znaczna ilość” oznacza co najmniej kilka kilogramów narkotyku (zob. H. Popławski, Problematyka karna w ustawie o zapobieganiu narkomanii, NP. 1987, Nr 4, s. 59). Wyrażano też pogląd, że miarą ilości środka odurzającego lub substancji psychotropowej może być stosunek do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków lub substancji, wskazując, aby za „znaczna” uznawać taką ilość, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby kilkudziesięciu osób (zob. M. Bojarski, W. Radecki, Pozakodeksowe przepisy karne z komentarzem, Warszawa 1992, s. 132). Wydaje się, że pod rządem ustawy z dnia 24.04.1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, Dz. U. Nr 75, poz. 468 ze zm. wymieniony pogląd zaczął zyskiwać przewagę nad innymi (zob. T. Chruściel, A. Preiss-Mysłowska, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2000, s. 257). Sposób ujmowania kryteriów decydujących o uznaniu danej ilości narkotyków za znaczną nie był jednak wolny od sporów, gdyż przyjmowano, że takim kryterium może być rodzaj środka narkotycznego i jego jakość. Wyrazem tego sporu jest stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie, że kryterium decydującym o tym, czy dana ilość narkotyków jest „znaczna”, czy „nieznaczna” należy upatrywać w ich masie wagowej, rodzaju środka (miękkie, twarde) oraz jego przeznaczeniu, np. na potrzeby własne, czy na handel (zob. wyr. SA w Warszawie z dnia 18.04.2000 r., II AKA 22/00) oraz stanowisko SN, że typ kwalifikowany przez znamię „znacznej ilości” został skonstruowany wyraźnie na podstawie kryterium ilościowego, wobec czego posługiwanie się kryterium jakościowym

(np. rodzajem środka narkotycznego) stanowi przejaw wykładni contra legem (zob. wyr. SN z dnia 17.06.1999 r., IV KKN 813/98).

Na gruncie obowiązującej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dominuje pogląd, że miarą znacznej ilości środków narkotycznych jest stosunek do potrzeb jednego człowieka. Za znaczną uznaje się ilość wystarczającą do jednorazowego zaspokojenia potrzeb kilkudziesięciu osób. Pogląd ten utrwalił się w orzecznictwie SN oraz w piśmiennictwie prawniczym (zob. m.in. wyr. SN z 1.06.2006 r., II KK 47/05; post. SN z 23.09.2009 r., I KZP 10/09; K. Łucarz, A. Muszyńska, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2008, s. 246). Wskazane wyżej kryterium ilościowe oceny znamienia „znaczna ilość” zostało też przyjęte przez sąd pierwszej instancji dla ustalenia, że posiadanie 81,83 gramów środka odurzającego w postaci marihuany stanowi jego znaczną ilość, gdyż pozwala na odurzenie co najmniej kilkudziesięciu osób.

Z pola widzenia nie można jednak tracić, że zazwyczaj zawartość (...) w konopiach ruderalis wynosi 5%-10%. Zabezpieczony u oskarżonego susz posiadał jedynie 0,61% (...), co świadczy o jego niskiej jakości, a w efekcie o konieczności redukcji możliwości wytworzenia porcji handlowych do kilkunastu, co trafnie podniesiono w rozpoznawanej apelacji. Pomimo, że dla oceny znamienia „znacznej ilości” decydujące znaczenie ma kryterium ilościowe, nie bez znaczenia pozostaje kryterium jakościowe środka odurzającego. Inaczej należy wszak ocenić porcję handlową środka o wartości 5 bądź 10 procent (...) od porcji takiego środka o wartości 0,61 (...). Posiadając 81,83 gramów marihuany oskarżony mógł zatem wytworzyć jedynie kilkanaście porcji handlowych o odpowiedniej jakości. Na własne potrzeby konsumpcyjne oskarżony mógł zaś zażywać środek o niższej jakości.

Dla oceny znamienia „znaczna ilość” nie bez znaczenia jest również dewaluowanie się dominującej wykładni tego terminu. Pozostając na gruncie tej wykładni, posiadanie znacznej ilości narkotyków należałoby przypisać oskarżonemu, który wytworzył je z trzech sadzonek, jak i tym sprawcom, którzy wytworzyli narkotyki z setek lub tysięcy roślin, a także tym, którzy posiadali bądź wytworzyli setki kilogramów narkotyków. Tymczasem, w każdej z tych sytuacji występują nie tylko ilościowe różnice o dramatycznie dużej rozpiętości, ale powinno przekładać się to na ocenę stopnia szkodliwości społecznej zachowania sprawcy.

Przychylając się więc do zarzutu podniesionego w apelacji T. W., sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie II części rozstrzygającej wyeliminował słowa „znacznej ilości”, a z podstawy skazania i podstawy wymiaru kary przepisy art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W konsekwencji, sąd odwoławczy przyjął za podstawę skazania i wymiaru kary przepis art. 53 ust. 1 wymienionej ustawy, obniżając wymierzoną karę pozbawienia wolności do 10 (dziesięciu) miesięcy, a karę grzywny do 40 stawek dziennych po 10 zł każda.

Sąd odwoławczy podzielił także zarzut rażącej surowości kary pozbawienia wolności wymierzonej T. W. za czyn przypisany mu w punkcie III części rozstrzygającej, polegający na posiadaniu 1,34 gramów amfetaminy. W efekcie, sąd odwoławczy obniżył wymierzoną oskarżonemu karę do miesiąca.

Natomiast bezzasadny jest zarzut omawianej apelacji dotyczący dowolnej oceny wyjaśnień T. W., który na rozprawie głównej nie przyznał się do uprawiania konopi i wytworzenia z nich marihuany. Sąd pierwszej instancji zasadnie ocenił te wyjaśnienia jako niewiarygodne, uznając za wiarygodne wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, gdzie oskarżony, będąc przesłuchiwany przez prokuratora dobrowolnie podał, że uprawiał w lesie w J. trzy krzaki konopi, z których zebrał liście, wysuszył je i wytworzył z nich marihuanę. W sprawie nie ujawniono żadnych dowodów wskazujących, że wyjaśnienia te nie zostały złożone dobrowolnie, np. pod wpływem groźby lub przymusu albo braku stosownego pouczenia o prawie do odmowy złożenia wyjaśnień. Z treści protokołu przesłuchania podejrzanego nie wynika też, aby T. W. nie rozumiał udzielonych mu informacji o prawach. Przeciwnie, wyjaśnienia zostały złożone dobrowolnie i spontanicznie, przez oskarżonego świadomego swych praw, pomimo, że stanowią wyraz samooskarżenia.

Natomiast, oceniając wyjaśnienia oskarżonego z postępowania przygotowawczego sąd pierwszej instancji powinien mieć w polu widzenia, że ujawnił on niekorzystne dla siebie informacje, o których nie wiedziały organy ścigania.

Dokonał zatem autodenuncjacji, co powinno być wzięte pod uwagę przez sąd meriti przy wymiarze kary za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie II części rozstrzygającej. Zaniechanie uznania wymienionej okoliczności za łagodzącą dla oskarżonego, zostało skorygowane przez sąd odwoławczy. Obniżając do 10 miesięcy pozbawienia wolności karę wymierzoną oskarżonemu za czyn przypisany T. W. w punkcie II części rozstrzygającej, sąd odwoławczy miał zatem na względzie dwie okoliczności. Mianowicie, samooskarżenie oskarżonego oraz ustalenie, że ilość posiadanej marihuany nie podpada pod znamię „znacznej ilości”.

Wymierzając T. W. karę łączną pozbawienia wolności, sąd odwoławczy połączył kary orzeczone w wydanym wyroku oraz w punkcie I części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku i wymierzył mu karę łączną roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 29 czerwca 2021 r., godz. 6,45 do 11 sierpnia 2021 r., godz. 6,45 oraz od 31 sierpnia 2021 r., godz. 6,45 do 8 grudnia 2021 r.

Bezzasadny jest zarzut omawianej apelacji dotyczący dowolnej oceny wyjaśnień T. W. i E. J. dotyczących wprowadzenia do obiegu fałszywego banknotu o nominale 500 zł. W tej kwestii, w uzasadnieniu skargi nie podano na czym polegała wadliwa ocena wyjaśnień E. J. przeprowadzona przez sąd meriti. Z apelacji nie wynika, dlaczego wyjaśnienia tej oskarżonej należało ocenić jako nieprawdziwe.

Co prawda, w czasie przesłuchania przez prokuratora Ewa Janus podała, że T. W. nie było przy jej rozmowie z P. K., w której zaproponował on zapłacenie w sklepie fałszywym banknotem, ale już inna rozmowa z P. K. dotycząca wprowadzenia do obiegu fałszywego banknotu 500 zł odbyła się już w obecności T. W.. E. J. podała wszak, że przed zdarzeniem z sklepie (...) P. K. zaproponował, aby pójść do sklepu Delikatesy i „zrobić zakupy za fałszywy banknot 500 zł”. Był przy tym T. W.. Oskarżony wiedział więc, że P. K. posiada fałszywy banknot 500 zł, który chce wprowadzić do obiegu. Razem z P. K. i E. J. poszedł do sklepu (...), w którym oskarżona zapłaciła za drobne zakupy banknotem 500 zł, dzieląc się uzyskana resztą z obu oskarżonymi. Uwzględniając sposób zachowania T. W. w tym sklepie nie ma cienia wątpliwości, że miał świadomość puszczenia w obieg banknotu o nominale 500 zł.

Apelujący milczeniem pominął dowód z zapisu obrazu z kamery przemysłowej w sklepie (...), w którym oskarżeni puścili w obieg fałszywy banknot. Z zapisu obrazu wynika zaś, że w momencie, gdy E. J. płaciła za zakupy fałszywym banknotem, T. W. zagadywał ekspientkę (kasjerkę), co trafnie ustalił sąd a quo. W efekcie, wymieniony sąd zasadnie ustalił, że wszyscy oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu wprowadzili do obiegu rzeczony banknot.

Niezasadna w całości jest apelacja obrońcy P. K.. Okoliczność, że oskarżony nie zgadza się z zaskarżonym wyrokiem, że kwestionuje wyjaśnienia E. J., nie stanowi przesłanki do zmiany tego orzeczenia, podobnie, jak okoliczność, że E. J. w czasie konfrontacji z P. K. podała, że ma z nim konflikt, choć nie ujawniła źródła i powodu tego konfliktu. Dla oceny wyjaśnień E. J. i zaskarżonego wyroku nie ma też znaczenia okoliczność, że T. W., będący konkubentem oskarżonej podał, że łączą ją „słabe relacje” z P. K..

Oceniając wymienione zarzuty należy mieć na uwadze dobrowolne i spontaniczne wyjaśnienia E. J., w których podała, że w jej mieszkaniu P. K. mówił, że ma dwa fałszywe banknoty o nominale 500 zł. Jednym z nich chciał zapłacić w sklepie Delikatesy, ale nie udało się. Zaproponował więc oskarżonej puszczenie w obieg drugiego banknotu w sklepie (...), co uczynili razem z T. W..

Sąd pierwszej instancji trafnie ustalił, że nie ma żadnych powodów, aby wyjaśnienia E. J. uznać za niewiarygodne. Oskarżona dobrowolnie ujawniła rolę P. K. w popełnionym przestępstwie, szczegółowo opisując jego zachowanie u niej w mieszkaniu oraz w sklepie (...), a wcześniej w sklepie Delikatesy. Nie ujawniły się też żadne okoliczności uzasadniające uznanie za niewiarygodne zeznań ekspientki w sklepie Delikatesy M. P..

Niezasadna w całości jest również apelacja oskarżyciela publicznego. Podniesione w treści zarzutu okoliczności zostały uwzględnione przez sąd a quo przy wymiarze kary P. K.. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jasno wynika, że sąd pierwszej instancji miał na względzie stopień społecznej szkodliwości i zawinienia oskarżonego, okoliczność, że dopuścił się przestępstwa działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz działanie w warunkach recydywy.

Przy wymiarze kary łącznej wymieniony sąd uwzględnił zaś dopuszczenie się w stosunkowo krótkim czasie podobnych rodzajowo przestępstw.

Mając na względzie powyższe okoliczności, orzeczono, jak na wstępie.

<i>SSA Jerzy Skorupka</i>	<i>SSA Wiesław Pędziwiatr</i>	<i>SSA Artur Tomaszewski</i>
----------------------------------	--------------------------------------	-------------------------------------